

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΚΑΝΤΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

Σου έχει μείνει καθόλου περιουσία;

Ο κόσμος έχει γεμίσει ασφυκτικά το μοντέρνο ζαχαροπλαστείο. Κορίτσια που βγήκαν να συζητήσουν με τις φίλες τους τα βάζα του έρωτα, καλοντυμένες φοιτήτριες που δείχνουν τα ψώνια της ημέρας στην παρέα μιλώνοντας αδιάκοπα με τον τρόπο των μαμάδων τους, μεσήλικες που θα μπορούσαν να είναι πανεπιστημιακοί ή δικηγόροι που συνωμοτούν για τα επαγγελματικά τους...

Λίγοι τρώνε γλυκά. Οι πιο πολλοί πίνουν καφέ και καπνίζουν. Όλοι συζητάνε.

Όταν έφυγαν οι Γερμανοί από την Αθήνα, εγώ ήμουν α επτά χρονών παιδί... Ζήτησε να συνεχίσουμε την κουβέντα σ' ένα μπαρ, αλλά το πράγμα θα πήγαινε αλλού... Του είπα ότι χωρίσαμε, τελειώσαμε, πώς το λένε;... Είναι ωραία στο Ντουμπάι τα Χριστούγεννα;... Ποιος ζήτησε γάλα στον καφέ του;... Τι θα γίνει με την μάνα σου την υπουργό; Μέχρι τώρα, μόνον εσένα έχει προσλάβει για σύμβουλό της, αλλά να μην μας ξεχνάει, είμαστε κι εμείς μέλη της ίδιας οικογένειας... Λέω να προτείνουμε αυτή για τη θέση, έχεις δει τον κώλο της;

Οι κουβέντες των τραπεζιών, ανακατεμένες με τους κα-

πνούς αλλά και την χαμηλή υπόκρουση του τραγουδιού «How to disappear completely» των Radiohead, ενώνονται σε μια συνεχή ροή που κυλάει σαν ποτάμι χωρίς φουσκονεριά, ήρεμα, σχεδόν καθησυχαστικά, μέχρι που η διάχυτη θαλπωρή απειλείται ξαφνικά από μια ερώτηση που σκεπάζει όλες τις άλλες:

– Σου έχει μείνει καθόλου περιουσία;

Αν και η ερώτηση διατυπώθηκε με μάλλον ήπιο τρόπο, χωρίς να παραπέμπει σε εκβιασμό ή κακεντρέχεια, στο ζαχαροπλαστέιο έσκασε σαν πιστολιά.

Οι πρωταγωνιστές αυτής της εκκεντρικής συνομιλίας είναι δύο ηλικιωμένοι κύριοι που περιποιούνται τον εαυτό τους. Φρεσκοξυρισμένοι –μπορείς σχεδόν να μυρίσεις την κολόνια τους– και καλοχτενισμένοι, σαν να είχαν μόλις πάει στο κουρέα να τους φτιάξει και να βιάσει τα λιγοστά μαλλιά τους. Καλοταϊσμένοι, δεν μοιάζουν να κάνουν δίαιτα για ιατρικούς λόγους.

Η οθόνη σκοτεινιάζει απότομα με συνοδεία ήχων, όπως όταν τραβάει κανείς το καζανάκι. Μια βραχνή φωνή αρχίζει να πυροβολεί μέσα στη σκοτεινιά:

«Μπορείτε να ζήσετε μόνο με τη σύνταξη; Κι αν σας την κόψουν κι αυτή;»

Γρήγορα τα κανονικά χρώματα ξαναγύρισαν, το ίδιο οι ήχοι και η κίνηση. Στο μεταξύ οι παππούδες είχαν διακόψει τη συζήτηση. Βαρέθηκαν; Το είχαν κουράσει το θέμα; Γέρνουν προς τα πίσω κι έτσι όπως αφήνουν τα μάτια τους να πλανηθούν με νωθρότητα στην αίθουσα του ζαχαροπλαστέιου, η γυναίκα του διπλανού τραπέζιου τραβάει αμέσως την προσοχή και των δυο τους. Προικισμένη με πολλά από τα χαρίσματα που μπορεί να αναστατώσουν άνδρες που κοιτάνε γύρω τους χωρίς σκοπό, έχει έναν αετό ζωγραφισμένο στο κορμί της πίσω και χαμηλά, πιο χαμηλά από τη μέση. Γλύκανε η ματιά των δύο φίλων.

Η εικόνα –με τους ηλικιωμένους να χαϊδεύουν με τα μάτια τη θελκτική γυναίκα και κυρίως την περιοχή του τατουάζ με τον

αετό— παγώνει ξανά. Τότε πέφτουν οι τίτλοι. Γεμίζει η οθόνη με γράμματα:

ΜΗΝ ΚΟΛΛΑΤΕ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ!

«Μπαμ!», ένα τύμπανο χτυπάει δυνατά.

ΚΟΛΛΗΣΤΕ ΣΤΙΣ ΑΥΣΕΙΣ! Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ!

«Μπαμ!», ξανά το τύμπανο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ. ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ: Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΧΕΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ! «Μπαμ!».

Η οθόνη σκοτεινιάζει για τελευταία φορά, για να 'ρθει ξανά το φως, ο ζωγραφισμένος στο κορμί της κοπέλας αετός και τα γράμματα:

ΨΩΝΙΣΤΕ ΤΟΝ ΑΕΤΟ ΓΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ ΣΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΣΑΣ. ΒΟΗΘΩΝΤΑΣ ΤΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΑΥΤΟΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ, ΣΥΜΒΑΛΛΕΤΕ ΣΤΗΝ ΕΞΥΓΙΑΝΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ.

*

Καλοκαίρι στο νησί

«Ήσυχη θάλασσα. Η σκιά του φαριού πέρασε πάνω απ' το άλλο φάρι. Μεσημέρι.»

Τα μάτια του κοριτσιού έκλειναν, το κεφάλι του ήταν βαρύ. Είχαν ταξιδέψει όλη τη νύχτα με το πλοίο από τον Πειραιά ως το νησί. Έκλεισε το βιβλίο με τα ποιήματα. Δεν ήταν ώρα για τέτοια. Μύρισε τα καθαρά σεντόνια του ξενοδοχείου και τυλίχτηκε σ' αυτά. Ώρα για ύπνο.

*

Βουητό

Ένας αδιάκοπος βόμβος, σαν να πετάει επίμονα ένα έντομο γύρω, της έχωνε κάθε τόσο μια βελόνα στο κρανίο. Η κοπέλα

ξύπνησε σαν από λήθαργο, μισάνοιξε τα μάτια και προσπάθησε να εντοπίσει την πηγή της ενόχλησής της. Ήταν το κινητό. Το χαρακτηριστικό ηχητικό σήμα την προειδοποιούσε ότι την καλούσε η μαμά της.

Δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγει. Σύρθηκε κουρασμένα στο κινητό.

– Φτάσατε; ήταν η αρχή του βομβαρδισμού.

Το κορίτσι μόνον άκουγε. Η μαμά προλάβαινε τις σκέψεις της.

– Σου θυμίζω ότι τα μόνα περιουσιακά μας στοιχεία είναι το σπίτι που μένουμε και η σύνταξη του πατέρα σου!

– Γιατί το 'κλεισε ο πατέρας το ζαχαροπλαστείο; Ήταν μεγάλο κι έβγαζε λεφτά.

– Κουράστηκε! Από μικρός παιδί για τα θελήματα, μετά κανονικό γκαρσόνι και στο τέλος βέβαια ιδιοκτήτης... Κι έπειτα, δεν σπουδάσαμε την αδελφή σου για να σερβίρει τους πελάτες!

Η αδελφή της πράγματι γύρισε τον κόσμο σπουδάζοντας, αλλά τώρα δουλεύει σε καφετέρια μέχρι να βρει μια επαγγελματική θέση ανάλογη με τα προσόντα της.

– Φύγανε όλα τα λεφτά μας στις σπουδές, για να σπουδάσουμε εσένα και την αδελφή σου!

– Μόνο στις σπουδές; Και τα λεφτά που ξοδεύτηκαν για να δείχνουμε στον κόσμο ότι είμαστε πλούσιοι;

– Καταλαβαίνεις ή δεν καταλαβαίνεις ότι είμαστε στο παρά πέντε; Ότι πρέπει να ξεχάσεις τις σαχλαμάρες και να τακτοποιηθείς, όπως κάνουν όλα τα κορίτσια στην ηλικία σου;

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, το κορίτσι το παράτησε στο κομοδίνο και γύρισε από το άλλο πλευρό για να ξανακοιμηθεί. Χωρίς όνειρα. Το βουητό είχε χωθεί πια κανονικά στο μυαλό της.